

[Socialministeren.]

høre, at det var Regelen i det andet høje Ting, at hvis de Konservative fremsatte et privat Forslag, der blev henvist til Udvalg, saa skete der ikke noget i Udvalget. Hvad har dette med Sagen at gøre? Det er efter min Opfattelse den ansvarlige Regering, som leder Landets Politik, det er Folketinget, der i den Henseende er det afgørende, medens Landstinget skulde være det saglige, overvejende Ting. Hvis Regeringen over for et privat Forslag mener, at Forholdene eller Tiden ikke er til at fremme det, ja, saa søger Regeringen det ikke fremmet. Det maa være Regeringen, der bestemmer Tempoet, der bestemmer, hvad der skal frem, i den Forstand, hvori det ærede Medlem taler om det. Man kan naturligvis ikke forhindre, at der fremsættes private Forslag, og det er jo ogsaa ofte, man accepterer de private Forslag, men det maa være Regeringen, der har Ansvaret. Men dette her er jo et ganske andet Forhold. Hvis man ikke havde den Opfattelse, saa kunde man risikere, at de 8—9 Partier, eller hvor mange det nu er, der er i Folketinget, overvældede Folketinget og Regeringen med en Masse ganske urimelige Forslag, som Regeringen efter sit Kendskab til Forholdene ikke havde nogen som helst Interesse for eller Ønske om at beskæftige sig med. Dette Problem har intet at gøre med det foreliggende Tilfælde, hvor den ansvarlige Regering, som sagt, har udarbejdet et omfattende Forslag, hvor dette Forslag er vedtaget af Folketinget og sendt over til en rent saglig Behandling i det høje Landsting. Her har Landstinget den parlamentariske Pligt at undergive dette Forslag en saglig Behandling, ikke mindst fra den Udvalgsformands Side, der selv om det samme Forslag siger, at det netop egner sig til en Udvalgsbehandling.

Formanden: Naar den højtærede Socialminister ønsker sin Form betragtet som værdig og højtidelig her i Tinget, beklager jeg, at den højtærede Minister forstærkede Udtrykket „Postulat“ ved at tilføje: „endnu mere fraseagtig“.

Johannes Jensen: Jeg vil gerne begynde med at gøre et Par Bemærkninger til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Carl F. Madsen).

Det ærede Medlem lagde overordentlig Vægt paa Bestemmelsen i Lovforslaget vedrørende Dagskoler og lagde overordentlig Vægt paa den teoretiske Uddannelse. Nu tilhører den ærede Ordfører for Socialdemo-

kratiet og jeg begge paa en vis Maade den gamle Skole; vi har været vant til at arbejde, vant til en lang Arbejdsdag; men hvis ærede Medlemmer af dette høje Ting vil se paa os, vil de ikke finde, at vi har taget nogen Skade deraf. Denne Arbejdsdag er jo blevet forkortet i Tidens Løb, og jeg skulde mene, at de unge ogsaa godt kunde arbejde 8 Timer med praktisk Arbejde og saa tage den tekniske Undervisning uden for det egentlige Dagsarbejde. Men det, man tilstræber her, er jo at virke hen imod Dagundervisning, saaledes at Arbejdstiden i praktisk Virksomhed bliver kortere, end den er nu. Jeg indrømmer, at den teoretiske Undervisning har sin store Betydning, og fra Haandværkets og fra Handelsstandens Side er der ogsaa — saaledes som den ærede Ordfører for de Konservative (Lange) nylig fremhævede — udfoldet meget alvorlige Bestræbelser for at støtte denne Undervisning og ydet betydelige Bidrag dertil. Men man skal passe paa, at man ikke overdriver den teoretiske Undervisning til Skade for den praktiske. En gammel Skolemand og Politiker spurgte ved en Lejlighed her i Rigsdagen, da man ogsaa vilde overdrive den teoretiske Undervisning og Skolegangen: Ja, men hvem skal saa Marken pløje, og hvem skal Græsset slaa? Og det, der gjaldt for Landbruget, det gælder ogsaa for Haandværket, det gælder ogsaa for Handelen: Der skal gøres et Arbejde, produceres noget; det er ikke nok, at Menneskene ved, hvordan det skal være, de maa ogsaa kunne udføre det og have Tid til at udføre det.

Det ærede Medlem sagde til Slut, at naar vi vedtog dette Lovforslag, saa vidste vi, hvor vi var henne. Nej, det er netop det, vi ikke ved. Saa længe vi har den nugældende Lærlingelov, ved Forældre og Mestre, naar de opretter en Lærlingekontrakt og denne er i Overensstemmelse med Loven, hvor de er henne. Men dersom man vedtager et Forslag som det foreliggende, saa ved ingen Læremester, ingen Principal, hvad han skal give sin Lærling i Tiden, der kommer, eller hvor længe den paagældende Lærling maa arbejde. Hvis han kommer i Tanker om, at han vil gaa paa Dagskole, skal man have Lov dertil, og hvis Socialministeren beslutter, at han skal have noget mere i saakaldt Løn, ja, saa skal han have det; derom kan Læremesteren ikke vide noget paa det Tidspunkt, han afslutter Lærlingekontrakten. Det er de Indvendinger, jeg har gjort mod Lovforslaget. I øvrigt har jeg ikke været stærkt inde paa Enkeltheder, fordi vi jo har drøftet dem saa ofte ved tidligere Lejligheder.